

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 15C/308/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213239753
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Štíftová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2017:1213239753.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v Bratislave, v konaní pred sudkyňou JUDr. Ivanou Štíftovou, v právnej veci žalobcu: Východoslovenský futbalový zväz Košice, Alejová 2, Košice, IČO: 17 074 029, zastúpeného: JUDr. Jozefom Čorbom, PhD., advokátom, Žižkova 39, Košice, proti žalovanému: F. Y. J., nar. XX.XX.XXXX, M. Č.. XXX, Š., zastúpenému: JUDr. Alexandrom Milkom, advokátom, Cyrila a Metoda 4, Rožňava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

Žalobu z a m i e t a.

Žalovanému sa proti žalobcovi p r i z á v a náhrada trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou súdu dňa 20.8.2013 sa žalobca domáhal zrušenia Rozhodcovského rozsudku Slovenského futbalového zväzu vydaného dňa 13.05.2013 vo veci sp. zn. XX/XX C. a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 13.05.2013 vydal Rozhodcovský súd Slovenského futbalového zväzu, so sídlom Trnavská cesta 100, Bratislava, IČO: 00 687308, v právnej veci žalobcu F. Y. J. proti žalovanému Východoslovenský futbalový zväz Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Disciplinárnej a Odvolacej komisie Východoslovenského futbalového zväzu Košice, vedenej pod sp. zn. XX/XX C., za prítomnosti rozhodcov R.. L. T., R.. R. V. Z.. E. R.. L. Y., rozhodcovský rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté, že rozhodnutie Odvolacej komisie žalobcu (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalovaného) uverejnené v Úradnej správe č. XX/XXXX zo dňa 05.08.2011, ktorým Odvolacia komisia žalobcu (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalovaného) zamietla odvolanie žalovaného (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalobcu), sa zrušuje, rovnako tak sa zrušuje rozhodnutie Disciplinárnej komisie žalobcu (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalovaného) uverejnené v Úradnej správe č. XX zo dňa 17.06.2011 v časti, v ktorej bol

žalovanému (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalobcu) uložený disciplinárny trest zastavenia činnosti na štyri mesiace a vec bola vrátená Disciplinárnej komisii žalobcu (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalovaného) na ďalšie konanie. Zároveň bol žalobca (v rozhodcovskom konaní v procesnom postavení žalovaného) zaviazaný na zaplatenie náhrady trov konania v sume 3.089,82 EUR. Rozhodcovský rozsudok bol žalobcovi doručený dňa 19.7.2013. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podáva z dôvodu podľa § 40 ods. 1 písm. d) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov, t. j. preto, že sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal, pričom poukázal na ust. čl. 35 ods. 5 a čl. 36 ods. 2 Stanov SFZ účinných do 01.01.2013. Žalobca má za to, že v predmetnej veci síce ide o rozhodnutie o odvolaní proti konečnému rozhodnutiu Odvolacej Komisie SFZ uverejnenom v Úradnej správe Odvolacej komisie SFZ č. XX/XXXX zo dňa 05.08.2011, avšak nespĺňa podmienku, že ide o rozhodnutie týkajúce sa majetkových

vecí, pretože v spornej veci išlo o disciplinárne konanie voči žalovanému pre hrubé nešportové správanie voči delegovanej osobe (rozhodcovi) v zápase M. F. Š. - Š. L. U. S. zo dňa 12.06.2011, výsledkom ktorého bolo uloženie disciplinárneho trestu v trvaní 4 mesiacov, teda v danom prípade sa nejedná o majetkovú vec, ktorú skutočnosť žalobca namietal aj počas konania pred rozhodcovským súdom, ktorý na tvrdenie žalobcu v tomto smere neprihliadol. Žalobca má na základe uvedeného za to, že rozhodcovský súd rozhodol vo veci, ktorá nespadala do jeho právomoci.

2. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe navrhol žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania. Uviedol, že Rozhodcovský rozsudok, podľa tvrdenia žalobcu, bol žalobcovi doručený dňa 19.07.2013, teda podľa názoru žalovaného začala plynúť lehota pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku dňa 20.07.2013 a táto uplynula dňa 19.08.2013. Žalobca však predmetnú žalobu podal na Okresnom súde Bratislava III dňa 20.08.2013, teda až po uplynutí 30-dňovej prekluzívnej lehoty. Ďalej poukázal na tú skutočnosť, že žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná na nepríslušnom súde a žalovaný je toho názoru, že pokiaľ má podaná žaloba vyvolať zamýšľané účinky, je potrebné, aby bola žaloba podaná v zákonnej lehote na príslušnom súde. Okresný súd Bratislava III upovedomil žalovaného o postúpení veci miestne príslušnému súdu Okresnému súdu Bratislava II listom zo dňa 02.10.2013. Okresný súd Bratislava III vec postúpil miestne príslušnému súdu až po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty. Je teda zrejmé, že žaloba bola podaná oneskorene s poukazom na ustanovenie § 41 ods.1 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Okrem uvedeného, žalovaný považuje tvrdenia žalobcu, že sa rozhodcovským rozsudkom rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal, za účelové. Žalobca nepostupoval v rozhodcovskom konaní v súlade s § 21 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z. a nie je pravdivé jeho tvrdenie o tom, že by počas konania akýmkoľvek spôsobom namietal právomoc rozhodcovského súdu.

3. Súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č.k. 15C/308/2013-127, zo dňa 11.4.2014, tak, že žalobu zamietol a uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania.

4. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď dospel k záveru, že žaloba nebola podaná včas. Poukázal pritom na ustanovenie § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z., o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len "ZoRK") a ustanovenie § 41 ods.1 citovaného zákona, podľa ktorého žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Podľa § 88 ods. 2, posledná veta Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len "OSP") na konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku je vždy príslušný súd, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania. Na základe citovaných ustanovení je možné podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku na príslušnom súde v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi, ktorý žalobu podáva. V danom prípade v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku je podľa § 88 ods.2 OSP miestne príslušným súdom súd Okresný súd Bratislava II v Bratislave. Žalobcovi bol rozhodcovský rozsudok doručený dňa 19.7.2013 a zákonná lehota na podanie žaloby na príslušnom súde mu uplynula dňa 19.8.2013. Žaloba žalobcu o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola doručená Okresnému súdu Bratislava III v Bratislave dňa 20.8.2013, t.j. na miestne nepríslušnom súde a jeden deň po uplynutí zákonnej lehoty. Okresný súd Bratislava III v Bratislave následne vec postúpil na konanie tunajšiemu súdu ako súdu výlučne miestne príslušnému dňa 20.11.2013, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty. Žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku tak bola podaná oneskorene a súd z tohto dôvodu žalobu žalobcu o zrušenie rozhodcovského rozsudku zamietol.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca prostredníctvom právneho zástupcu, podaním zo dňa 16.6.2014. Namietol nesprávne právne posúdenie veci a domáhal sa, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobe vyhovel, alebo aby rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. V priebehu odvolacieho konania vstúpil do platnosti zákon č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, účinný od 1.7.2016, (ďalej len CSP). Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predo dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali predo dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. V súlade citovanými ustanoveniami krajský súd ako súd odvolací prejednal

odvolanie žalobcu v rozsahu podľa § 379 a 380 CSP, bez nariadenia pojednávania, a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok a postup súdu, ktorý mu predchádzal trpí takými vadami, že rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie.

7. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že podľa § 40 ods. 1 ZoRK účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, z dôvodov taxatívne uvedených v tomto ustanovení. Žalobu možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Podľa § 51 ods. 1 citovaného zákona na vecnú a miestnu príslušnosť súdov a na konanie pred nimi sa vzťahujú ustanovenia všeobecného predpisu o konaní pred súdmi. Podľa § 105 ods. 4 OSP právne účinky spojené s podaním návrhu na začatie konania (na nepríslušnom súde) zostávajú zachované. Podľa § 57 ods. 1 OSP do plynutia lehoty sa nezapočítava deň, keď došlo ku skutočnosti určujúcej začiatok lehoty. Podľa § 57 ods. 3 OSP, lehota je zachovaná ak sa posledný deň urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

8. Odvolací súd sa na základe uplatnených odvolacích námietok nestotožnil s právnymi závermi prvostupňového súdu v napadnutom rozsudku, keď poukázal na to, že predmetom konania je žaloba o zrušenie rozhodnutia rozhodcovského súdu podľa osobitného predpisu upravujúceho rozhodcovské konanie (zákon č. 244/2002 Z.z.), ktorý nesporne je procesnoprávnym predpisom, na ktorý sa podporne vzťahujú ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Konkrétne sa na rozhodcovské konanie vzťahuje všeobecná úprava druhej až štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku; teda aj citované ustanovenie § 105 ods. 4 OSP, v spojení s § 82 ods. 1 a § 57 ods. 1,3 OSP. Rozhodcovský rozsudok bol žalobcovi doručený dňa 19.7.2013 a podľa § 57 ods. 1 OSP sa do 30-dňovej lehoty na podanie žaloby na súd, nezapočítava deň, kedy došlo k tejto rozhodujúcej udalosti. 30-dňová lehota na podanie žaloby tak začala plynúť až dňom 20.7.2013. V priebehu jej plynutia žalobca odovzdal žalobu na doručenie súdu na poštu dňa 16.8.2013 a na Okresný súd Bratislava III bola doručená 20.8.2013. Pri procesnoprávnom výklade plynutia lehôt podľa zákona č. 244/2002 Z.z. ako procesného predpisu v nadväznosti na podporne platné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku je tak nesporné, že 30-dňová lehota na podanie žaloby bola zachovaná podaním žaloby na poštovú prepravu. Tomuto právnemu názoru zodpovedá aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS/62/03. Aj keď Okresný súd Bratislava III podľa v tom čase platnej právnej úpravy v § 88 ods. 2, posledná veta OSP, nebol súdom miestne príslušným, otázku vyriešenia miestnej príslušnosti v takýchto prípadoch upravuje ustanovenie § 105 OSP, ktoré je procesným prostriedkom na postúpenie veci miestne príslušnému súdu za zachovania všetkých účinkov spojených s podaním žaloby na nepríslušnom súde (§ 105 ods. 4 OSP).

9. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vychádzal v napadnutom rozsudku z nesprávneho právneho názoru, že žalobca nepodal žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku na súd v zákonnej lehote. Výlučne z tohto dôvodu, bez prejednania veci v jej merite, žalobu zamietol. Odvolací súd podľa § 389 ods. 1, písm. b) CSP napadnutý rozsudok zrušil, pretože týmto postupom súd znemožnil strane, aby uskutočňovala svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Podľa § 391 CSP odvolací súd vec súčasne vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, v ktorom bude viazaný právnym názorom odvolacieho súdu o zachovaní lehoty na podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku; uložil súdu prvej inštancie prejednať vec v merite veci, t.j. dôvody tvrdené žalobcom v podanej žalobe, pre ktoré by mal byť napadnutý rozhodcovský rozsudok zrušený. Súčasne uložil súdu prvej inštancie rozhodnúť aj o nároku strán sporu na náhradu trov konania (§ 396 ods. 3 CSP).

10. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vychádzajúc zo skutočnosti, že žaloba žalobcu na zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná včas, sa v ďalšom konaní zaoberal otázkou dôvodnosti podanej žaloby v zmysle ust. § 40 zákona č. 244/2002 Z.z..

11. Právny zástupca žalobcu vo svojom prednese uviedol, že žalobca považuje rozsudok Rozhodcovského súdu Slovenského futbalového zväzu č. XX/XX/RS zo dňa 13.05.2013 za nezákonné rozhodnutie s ohľadom na skutočnosť, že rozhodcovský súd SFZ nemal vo veci právomoc konať a rozhodovať uvedený spor s poukazom na nedostatok objektívnej arbitrability, vzhľadom na kogentné ustanovenie § 1 ods. 1,2,3 zákona o rozhodcovskom konaní, keďže prejednaný spor nebol ani majetkovým sporom a ani sporom v rámci ktorého by bolo možné uzatvoriť súdny zmier. Podľa názoru

žalobcu jediným legitímnym prostriedkom procesnej obrany žalovaného (v konaní pred RS v postavení žalobcu) bolo podanie žaloby na príslušný okresný súd v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona o združovaní občanov. Právny zástupca žalobcu uviedol, že dôvodom, pre ktorý sa žalobca domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku je § 40 ods. 1 písm. a) zákona o rozhodcovskom konaní, teda skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania.

12. Právny zástupca žalovaného žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Poukázal na to, že žalobca v žalobe uvádza, že dôvodom, pre ktorý žiada zrušenie rozhodcovského rozsudku a ktorý bol uplatnený v prekluzívnej 30 dňovej lehote bol dôvod v zmysle § 40 ods. 1 písm. d) zákona o rozhodcovskom konaní. Právny zástupca žalobcu následne po uplynutí 30 dňovej lehoty rozšíril dôvod, pre ktorý navrhujú zrušiť rozhodcovský rozsudok o dôvod uvedený v § 40 ods. 1 písm. a). Je nepochybné, že tento dôvod bol uplatnený až po uplynutí 30 dňovej prekluzívnej lehoty, pričom poukázal na to, že súd môže posudzovať napadnutý rozhodcovský rozsudok len z dôvodov uvedených v návrhu v zákonom stanovenej lehote; zmeškanie procesného úkonu účastníka v zákonom stanovenej lehote, v uvedenom prípade nevedenia dôvodu zrušenia rozsudku v zákonom stanovenej lehote, má za následok procesnú prekluziu práva. Uplynutím zákonnej lehoty došlo k procesnej prekluzii práva domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku z ďalšieho dôvodu podľa § 40 ods. 1 zákona. Stanovy účinné pred 01.01.2013, ktoré sa vzťahujú na prejednávajúcu vec nepochybne zakladali právomoc rozhodcovského súdu. Aj keby sa pripustilo, že je daný dôvod, ktorý nebol uplatnený v 30 dňovej lehote, teda dôvod podľa § 40 ods. 1 písm. a), potom treba uviesť aj to, že okrem pozitívneho vymedzenia právomoci rozhodcovského súdu je tu vymedzenie negatívne - § 1 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní, kde sa uvádza, ktoré spory nemôžu byť predmetom rozhodovania. Ani jeden z týchto dôvodov nie je dôvodom, pre ktorý by rozhodcovský súd SFZ nemohol rozhodovať. Neobstojí tvrdenie žalobcu v tom, že by rozhodcovský súd vo svojich stanovách a štatúte nemal upravené negatívne vymedzenie právomoci pretože štatút rozhodcovského súdu SFZ v znení účinnom od 06.11.2011 a následne štatút od 01.01.2013 vymedzuje právomoc aj pre také spory, o ktorých rozhodcovský súd v posudzovanom prípade rozhodol. Z ust. § 21 ods. 2 vyplýva, že účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. V spise sa nachádza dôkaz o tom, že žalobca sa vyjadroval k návrhu žalovaného v rozhodcovskom konaní, čo bolo prvým úkonom a nenamietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu a nenamietal jeho právomoc ani do skončenia rozhodcovského konania až do vydania rozhodnutia. Neuplatnenie námietky nedostatku právomoci v rozhodcovskom konaní nie je možné následne uplatňovať pred všeobecným súdom. Ide o procesnú podmienku, čo v konaní preukázané bolo, a preto aj z tohto dôvodu je žaloba nedôvodná.

13. Právny zástupca žalobcu uviedol, že žalobca sa od počiatku opieral o článok 36 ods. 2 stanov, pričom poukázal na poslednú vetu, ktorá sa týka toho, že rozhodcovský súd je síce oprávnený rozhodovať aj o odvolaniach proti konečným rozhodnutiam SFZ, oblastných zväzov, futbalových klubov ak sa tieto týkali majetkových vecí, čo tento spor evidentne nebol. Právny zástupca žalobcu zotrval na tom, že uplatnenie ust. § 21 ods. 2 v rámci subjektívneho vymedzenia arbitrability neprichádza do úvahy, nakoľko medzi stranami nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva, ktorá by umožňovala rozhodcovskému súdu rozhodnúť taký charakter sporu, ktorý bol v prejednávanej veci. Ust. § 1 ods. 1,2,3 zákona č. 244/2002 Z.z. nedáva rozhodcovskému súdu právomoc vo veci konať. Tieto ustanovenia zákona majú kogentný charakter a nad ich rámec nemôžu byť ani žiadne štatúty, stanovy či iné vnútorné predpisy športových zväzov alebo organizácií.

14. Právny zástupca žalovaného uviedol, že vyjadrenia žalobcu nie sú v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní, odpoveď na to dáva samotný zákon o rozhodcovskom konaní v § 21 zákona. Rozhodcovský súd môže konať aj vtedy, ak bola podaná námietka, a to pokiaľ o námietke nie je rozhodnuté, buď rozhodcovským súdom alebo pre prípad, že rozhodcovský súd takejto námietke nevyhoví, súdom všeobecným. Námietka vznesená nebola, preto rozhodcovský súd bol oprávnený vo veci konať a rozhodnúť.

15. Z obsahu listinných dôkazov predložených stranami sporu a listín tvoriacich obsah spisu Rozhodcovského súdu Slovenského futbalového zväzu sp. zn. XX/XX C. vyplýva, že Rozhodcovský súd Slovenského futbalového zväzu, so sídlom Trnavská cesta 100, Bratislava, v právnej veci žalobcu F. Y. J., proti žalovanému U.Ý. S. A. V., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu H.X. E. I. V. U. S. A. V., rozsudkom zo dňa 13.05.2013, č.k. XX/XX C. zrušil rozhodnutie Odvolacej

komisie žalovaného uverejnené v Úradnej správe č. XX/XXXX zo dňa 05.08.2011, ktorým Odvolacia komisia žalovaného zamietla odvolanie žalobcu, rovnako tak zrušil rozhodnutie Disciplinárnej komisie žalovaného uverejnené v Úradnej správe žalovaného č. XX zo dňa 17.06.2011 v časti, v ktorej bol žalobcovi uložený disciplinárny trest zastavenia činnosti na štyri mesiace a vec vrátil Disciplinárnej komisii žalovaného na ďalšie konanie.

16. Z obsahu listiny - rozhodcovská doložka - založenej v spise rozhodcovského súdu, podpísanej žalovaným (v rozhodcovskom konaní v postavení žalobcu) dňa 15.3.2012 a žalobcom (v rozhodcovskom konaní v postavení žalovaného) dňa 15.10.2012 vyplýva, že pred začatím konania sa účastníci konania žalobca F. Y. J. Z. U.Ý. S. A. V., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu Disciplinárnej komisie U.Z. S. A. V., vedenej na Rozhodcovskom súde SFZ pod č.k. XX/XXRS podrobila právomoci tohto súdu s tým, že predmetnú vec budú rozhodovať 3 už vopred určení rozhodcovia v zmysle rokovacieho poriadku RS SFZ. Týmto bola založená právomoc RS SFZ a žiadne iné prekážky v konaní RS SFZ neregistruje.

17. Podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z., o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len "zákon č. 244/2002 Z.z."), účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak

- a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),
- b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní,
- c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy,
- d) sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal,
- e) účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené,
- f) sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť,
- g) bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17),
- h) sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, alebo
- i) bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený,
- j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

18. Podľa § 41 zákona č. 244/2002 Z.z., žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi rozhodcovského konania, ktorý podáva žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Ak účastník rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku podľa § 36, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

19. Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z., rozhodcovský súd je oprávnený rozhodnúť o svojej právomoci vrátane námietok týkajúcich sa existencie alebo platnosti rozhodcovskej zmluvy. Ak dospeje k záveru, že nemá právomoc rozhodovať vo veci samej, uznesením rozhodcovské konanie zastaví.

20. Podľa § 21 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z., účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Toto časové obmedzenie neplatí pre námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy zakladajúcej sa na tom, že o veci nemožno rozhodovať v rozhodcovskom konaní, alebo, že vo veci má byť rozhodované podľa osobitného zákona; túto námietku možno uplatniť až do skončenia ústneho pojednávania, pri písomnom konaní až do vydania rozhodcovského rozsudku. Námietku, že sporná otázka prekračuje právomoc rozhodcovského súdu, musí účastník rozhodcovského konania uplatniť najneskôr vtedy, keď sa počas rozhodcovského konania o tejto otázke dozvie.

21. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a vykonaného dokazovania súd žalobu žalobcu zamietol, keď z ustanovenia § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. je zrejmé, kedy sa účastník

rozhodcovského konania žalobou podanou na príslušnom súde môže domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku. Z ustanovenia § 40 ods. 1 písm. d) zákona č. 244/2002 Z.z. je zrejmé, že takúto žalobu môže podať účastník rozhodcovského konania, ktorý tvrdí, že sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, a zároveň účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal. V danom prípade sa žalobca podanou žalobou domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku práve z dôvodu ust. § 40 ods. 1 písm. d) zákona č. 244/2002 Z.z., nakoľko práve tento dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku jasne a zrozumiteľne vymedzil v žalobe a to nielen poukazom na príslušné zákonné ustanovenia, ale aj jeho doslovnú citáciu. Zo žaloby je teda zrejmé, že dôvodom, pre ktorý žalobca uplatnil na všeobecnom súde zrušenie rozhodcovského rozsudku je nedostatok právomoci rozhodcovského súdu, pretože sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala.

22. Z ust. § 40 ods. 1 písm. d) zákona č. 244/2002 Z.z. vyplýva, že podmienkou pre úspešné uplatnenie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa písm. d) je skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal. Účastník rozhodcovského konania, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu, pretože sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala (teda rozhodcovská zmluva na riešenie spornej veci neexistovala), môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Toto časové obmedzenie neplatí pre námietku neplatnosti rozhodcovskej zmluvy zakladajúcej sa na tom, že o veci nemožno rozhodovať v rozhodcovskom konaní, kedy túto námietku možno uplatniť až do skončenia ústneho pojednávania; pri písomnom konaní až do vydania rozhodcovského rozsudku (§ 21 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z.). Námietku nedostatku právomoci musí uplatniť účastník rozhodcovského konania aj v prípade, že sporná otázka prekračuje právomoc rozhodcovského súdu a to najneskôr vtedy, keď sa počas rozhodcovského konania o tejto otázke dozvie.

23. Z ustanovenia § 21 ods. 2 zákona 244/2002 Z. z. teda jednoznačne vyplýva, že účastník, ktorý chce uplatniť námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu z dôvodu neexistencie alebo neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, môže tak urobiť v rozhodcovskom konaní najneskôr pri prvom úkone vo veci samej. Skutočnosť, že účastník rozhodcovského konania - žalobca, námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy v rozhodcovskom konaní neuplatnil pri prvom úkone vo veci samej a ani ju neuplatnil vôbec, vyplýva jednak z pripojeného spisu rozhodcovského súdu a jednak sa v priebehu konania stala nespornou. Pokiaľ teda účastník rozhodcovského konania námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu v tomto prípade z dôvodu, že sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, teda rozhodlo sa o veci, o ktorej neexistovala rozhodcovská zmluva neuplatnil pri prvom úkone v rozhodcovskom konaní vo veci samej, tak zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodu námietky - nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na príslušnom všeobecnom súde s odkazom na ustanovenie § 40 ods. 1 písmeno d) zákona 244/2002 Z. z. už úspešne uplatňovať nemôže. Pokiaľ by účastník rozhodcovského konania námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu pre neplatnosť alebo neexistenciu rozhodcovskej zmluvy pri prvom úkone na rozhodcovskom súde vo veci samej namietal, rozhodcovský súd by túto námietku účastníka rozhodcovského konania posúdil, účastník rozhodcovského konania by správnosť posúdenia jeho námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na príslušnom všeobecnom súde uplatniť mohol. V danom prípade sa však o takýto prípad nejedná. Súd preto žalobu zamietol.

24. Pokiaľ žalobca v priebehu konania uviedol že zrušenia rozhodcovského rozsudku sa domáha podľa § 40 ods. 1 písm. a) zákona č. 244/2002 Z.z., k tomuto možno uviesť, že dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) zákona č. 244/2002 Z.z. žalobca po prvý krát uplatnil v podaní doručenom súdu na pojednávaní dňa 11.4.2014, teda po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 30-dňovej lehoty, keď zákon kogentne stanovuje lehotu na podanie návrhu na preskúmanie rozhodcovského rozsudku, pričom predpokladom podania kvalifikovaného návrhu na preskúmanie rozhodcovského rozsudku, na základe ktorého by sa žalobca mohol domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku je uvedenie dôvodu podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. a to v zákonom stanovenej lehote. Súd preto môže posudzovať napadnutý rozhodcovský rozsudok len z dôvodov uvedených v návrhu v zákonom stanovenej lehote. Zmeškanie procesného úkonu účastníka v zákonom stanovenej lehote, v uvedenom prípade neuvedenie dôvodu zrušenia rozsudku v zákonnej lehote má za následok procesnú preklúziu práva. V prípade žalobcu tak uplynutím zákonnej lehoty došlo k procesnej preklúzii práva domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku z ďalšieho dôvodu podľa § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z.z. Jedná sa o všeobecný následok zmeškania zákonných lehôt podľa § 117 a nasl. CSP, pričom sa nevyžaduje,

aby prekluzívny následok procesných lehôt bol osobitne ustanovený pri jednotlivých procesných právach a úkonoch účastníkov konania (R NS SR 2 Cdo 228/2013).

25. Len pre úplnosť však súd uvádza, že ani dôvod uvedený v ust. § 40 ods. 1 písm. a) zákona č. 244/2002 Z.z. by nebol spôsobilý privodiť rozhodnutie súdu v prospech žalobcu, nakoľko z obsahu ust. § 40 ods. 1 písm. a) vyplýva, že zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa písm. a) sa účastník rozhodcovského konania môže domáhať jedine vtedy, ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania podľa § 1 ods. 3, teda vo veciach ktoré nemožno rozhodovať v rozhodcovskom konaní podľa § 1 ods. 3 zákona č. 244/2002 Z.z., t.j. vo veciach, ktoré sa týkajú vzniku, zmeny alebo o zániku vlastníckeho práva a iných vecných práv k nehnuteľnostiam, vo veciach o osobnom stave, o veciach súvisiacich s núteným výkonom rozhodnutí a o veciach, ktoré vzniknú v priebehu konkurzného a reštrukturalizačného konania. O takýto prípad sa však v prejednávanej veci nejedná.

26. Dôvody uvádzané žalobcom (subjektívna, objektívna právomoc rozhodcovského súdu), sú pre posúdenie predmetnej právnej otázky irelevantné a jeho úvahy sú účelové a v podstate popierajúce právnu istotu danú rozhodcovským rozhodnutím. Pri konštatovaní žalobcu, že rozhodcovský súd nemal z objektívneho hľadiska právomoc konať, by sa potom v každom prípade mohlo uplatniť právo na zrušenie rozhodcovského rozsudku, pričom by sa jednalo o porušenie práva účastníka rozhodcovského konania, ktorý sa na takejto forme rozhodovania dohodol, takému konaniu sa podrobil (odhliadnuc od toho, že samotný žalobca /v rozhodcovskom konaní v postavení žalovaného/ podpísal dňa 15.10.2012 rozhodcovskú doložku, ktorou sa právomoci rozhodcovského súdu v prejednávanej veci podrobil), a s poukazom na ustanovenie § 21 ods. 2 túto skutočnosť v rozhodcovskom konaní vo veci nenamietal, keď zároveň časové obmedzenie uplatnenia námietky nedostatku právomoci rozhodcovského súdu v zmysle ust. § 21 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. sa vzťahuje aj na také konania rozhodcovského súdu kde "...o veci nemožno rozhodovať v rozhodcovskom konaní...", ako aj vo veciach, v ktorých "...sporná otázka prekračuje právomoc rozhodcovského súdu...". Ak teda účastník rozhodcovského konania námietku nedostatku právomoci rozhodcovského súdu neuplatní včas alebo vôbec v rozhodcovskom konaní, nemôže už túto námietku úspešne uplatniť na príslušnom všeobecnom súde.

27. O trovách konania žalovaného bolo rozhodnuté podľa § 255 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), podľa ktorého v konaní úspešnému žalovanému patrí proti žalobcovi náhrada trov konania v celom rozsahu.

28. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava II, písomne v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Ak povinný v stanovenej lehote dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na exekúciu.